

Χθές εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ» ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἀδ. Ἀδαμαντίου ἔλαμει ἐν μέσῳ ἐκλεκτοῦ κόσμου τὴν δευτέραν διάλεξιν τοῦ περὶ «τῶν ἱστορικῶν περιπετειῶν τῆς Θεσσαλονίκης» μετὰ προβολὰς φωτεινῶν εἰκόνων. Μεταξὺ τοῦ ἀκροατηρίου διεκρίνοντο ὁ κ. Στέφανος Δραγούμης, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Μυρέων ὡς καὶ πολλοὶ γνωστοὶ λόγιοι καὶ ἐπιστήμονες.

«Ἡ πόλις τῆς Θεσσαλονίκης—ἤρχισε λέγων ὁ κ. Ἀδαμαντίου—παρέχει τελείαν καὶ συνοπτικὴν εἰκόνα ὅλης τῆς ἱστορίας τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Διότι ἕνεκα τῆς γεωγραφικῆς θέσεώς της καὶ τοῦ πλούτου αὐτῆς ἐπέσυρεν ἐφ' ἑαυτὴν τὰς ἐπιδρομὰς σχεδὸν ὅλων τῶν βαρβάρων λαῶν, οἵτινες ἐπῆλθον ἐναντίον τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας.»

Τὰς ἱστορικὰς περιπετείας τῆς Θεσσαλονίκης διήρεσεν ὁ κ. Ἀδαμαντίου εἰς τέσσαρα μεγάλα γεγονότα. Καὶ εἶναι ταῦτα· πρῶτον, αἱ ἐπιδρομαὶ τῶν Σλαύων ἐναντίον τῆς πόλεως, ἔπειτα αἱ τρεῖς ἀλώσεις αὐτῆς. Κατὰ τοὺς πολέμους τῶν Σλαύων ἰδίως διακρίνεται ἡ ἀπέραντος εὐσέβεια τῶν Θεσσαλονικέων πρὸς τὸν «Ἅγιον Δημήτριον», τὸν προστάτην τῆς πόλεως, τὸν ὅποιον ἔβλεπον οἱ κάτοικοι πραγματικῶς μεταξὺ αὐτῶν.

Ἐπειτα ὁ κ. Ἀδαμαντίου διηγεῖται τὰς συμφορὰς τῆς πόλεως κατὰ τὰς τρεῖς ἀλώσεις αὐτῆς. Τὴν πρώτην ὑπὸ τῶν πειρατῶν Σαρακηνῶν τὸ 904 μ.μ., τὴν ἄλλην ὑπὸ τῶν Νορμανδῶν τὸ 1185 καὶ τὴν τελευταίαν ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 1430. Τὰς ἀλώσεις ταύτας περιέγραψαν λόγιοι Βυζαντινοί, τῶν ὁποίων διεσώθησαν αἱ διηγήσεις. Εἶναι εὐτυχῆς σύμπτωσις νὰ σώζωνται αἱ ἀφηγήσεις καὶ τῶν τριῶν ἀλώσεων καὶ μάλιστα ἀπὸ συγγραφεῖς οἵτινες ὑπῆρξαν αὐτόπται τῶν γεγονότων καὶ ἀκόμη τὸ σπουδαιότερον καὶ αὐτοὶ ὑπέστησαν τὰ πάνδεινα αἰχμαλωτισθέντες.

Εἶναι δὲ ἀξιολογωτάτη ἡ εὐτυχῆς αὕτη σύμπτωσις καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψίν τὴν λογοτεχνικὴν. Διότι ἔχομεν νὰ συγκρίνωμεν τρεῖς λογίους Βυζαντινοὺς, οἵτινες ἔγραψαν περὶ παραπλησίων γεγονότων. Καὶ ὁ κ. Ἀδαμαντίου προβαίνει εἰς λογοτεχνικὴν ἀνάλυσιν καὶ κρίσιν περὶ φιλολογικῆς ἀξίας τῶν ἱστορικῶν τούτων ἀφηγήσεων.

Καὶ οἱ τρεῖς συγγραφεῖς ὁμιλοῦντες περὶ τῶν συμφορῶν τῆς Θεσσαλονίκης εὐρίσκουν εὐκαιρίαν νὰ ἐκδηλώσουν τὸν θαυμασμόν των διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὸν πλοῦτον αὐτῆς. Καὶ ὁδύρονται διὰ τὴν ἀπολεσθεῖσαν λαμπρότητα τῆς πόλεως ἐκ τῶν συμφορῶν τῆς ἀλώσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν βαρβάρων. Ἀλλὰ μετὰ ἐκάστην ἀλῶσιν ἡ μεγάλη πόλις πάντοτε ἀνηγείρετο πλήρης ἀκμῆς καὶ εὐδαιμονίας. Τὸν ΙΓ' καὶ ΙΔ' μάλιστα αἰῶνα ἡ Θεσσαλονίκη ὑπῆρξε σπουδαιότατη ἐστία λογίων καὶ καλλιτεχνῶν. Καὶ ἀπὸ τὴν δουλείαν ὁμοίως τῶν Τούρκων ἐλευθερώνεται σήμερον ἡ πόλις διὰ τῶν ἐνδόξων ἡμῶν νικῶν καὶ βαδίζει ὡς καὶ ἄλλοτε πρὸς τὸ μέγα καὶ εὐρὺ μέλλον της.

να, αλλά το ότι αι φοιτήτριαι καμνουν υποβουον. Δε-
ξεύρω πώς, αλλά επεκράτησε τα κορίτσια τα όποια βλέ-
πομεν να προχωρούν προς τα θρανία της άνωτέρας εκ-
παιδεύσεως, να παρουσιάζονται στερημένα έντελώς από
το σπάργος της ζωής και την άεικινησίαν του γένους
των, και εκφυλιζόμενα να εμφανίζονται υπό τον σχολα-
στικώτερον τύπον τον πλέον άψυχον και τον όλιγώτερον
ένδιαφέροντα. Η παιδείσις αντί να είνε το κυριώτερον
και περισσότερον θέλγον στόλισμα δια μίαν γυναίκα, κα-
τήντησε, υπό το πρίσμα αυτό, να μάς εμφανίζεται ως
μάστιξ ή όποία καταρρακώνει κάθε θέλγητρον και χάριν
που είνε γνώρισμα άπαραίτητον του φύλου. Αυτήν του-
λάχιστον την έντύπωσιν έδιδαν αι φοιτήτριαι έως τώρα,
εκτός σπανίων έξαιρέσεων εις τον όλίγον άλλως τε άριθ-
μόν των. Η πληροφορία λοιπόν ότι αρχίζουν να κάμνουν
και αυται θόρυβον, όχι βέβαια σχετικόν με τα σχόλια
του αρχαίου κειμένου, άν κρίνωμεν εκ του επιβληθέντος
μέτρου να κάθωνται του λοιπου εις τα πρώτα θρανία, εί-
νε ένθαρρυντική. Και ούτε πρέπει το μέτρον της ένοχλου-
μένης σοφίας να τας πτοήση. Όλίγος θόρυβος, ως εκ-
δήλωσις γυναικείας ζωής και φαιδρότητος, έχει την θέ-
σιν του και εις πανεπιστημιακήν ακόμη παράδοσιν. Και
ευελπίζει μάλιστα διότι επιτρέπει να φαντασθώμεν ευπαι-
δεύτους κυρίας του μέλλοντος, χωρίς την άπώλειαν της
συναισθήσεως ότι εξακολουθούν να μένουν γυναίκες,
προωρισμένοι δηλαδή όλιγώτερον δια την συνοφρύωσιν
του βιβλίου και περισσότερον δια την χαράν της ζωής.

ΤΡΙΣ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Την 11.30' ο επί των Έξωτερικων ύπουργός κ. Πα-
νάς κληθείς ανήλθεν εις τα Άνάκτορα και συνειργάσθη
μετά της Α. Μ. του Βασιλέως.

Ο εκ των επιδόξων διαδόχων του Άλβανικοϋ θρόνου
πρίγκηψ Γκίκας μετά της κυρίας του εύρίσκεται από της
Κυριακής εις το λοιμοκαθαρτήριον του Αγίου Γεωργίου,
προερχόμενος εκ Κωνσταντινουπόλεως.

Ο πρίγκηψ σκέπτεται μετά την έκτισιν της καθάρσεως
να μεταβή εις Θεσσαλονίκην.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

— Η θνησιμότης του Νοεμβρίου.

Κατά τον λήξαντα μήνα Νοέμβριον απέβίωσαν έν Πειραιεί
έν όλω 141 άτομα, έξ ών 87 άρρενες και 57 θήλεις. Έκ του
συνόλου των θανόντων τούτων οι 22 όφείλονται εις πνευμο-
νικήν φυματίωσιν έξ ης απέθανον 9 άρρενες και 13 θήλεις.

— Γερμανική ναυτική σχολή.

Έντός της έβδομάδος, πιθανώτατα την προσεχή Πέμπτην
άναμένεται να καταπλεύση εις τον Πειραιά Γερμανικόν πολε-
μικόν το όποιον χρησιμεύει ως σχολή ναυτικων δοκίμων και
έκτελει τον περίπλουν της Ανατολής. Ο χρόνος της έν Πειραιεί
παραμονής της Γερμανικής ταύτης σχολής δέν είνε γνωστός.